

Relácia Môj názor v televízii Lux

S Mons. Tomášom Galisom, predsedom Rady pre mládež a univerzity KBS, sa zhováral Jozef Kováčik.

Otec biskup, máte na starosti pastoračiu mládeže. Možno taký špeciálny fokus je práve univerzitná mládež. Na začiatok taká všeobecná otázka, aká je mládež na Slovensku?

Myslím, že tak ako všade či v Európe alebo vo svete je veľmi otvorená, vie byť veľmi solidárna a samozrejme, že vie byť aj provokačná. A myslím, že ani naša mládež sa z týchto medzí nevymyká, skôr naopak. A možno také pozitívum keby som povedal, že niektorá je ešte aj veriacia mládež. Lebo aj keď na tých našich UPCčkach zachytávame zhruba do 10% mladých ľudí, ale myslím, že aj to je... keď v tejto dobe je tak všeobecne sekularizmus, ľahostajnosť, individualizmus, už to, že chcú sa stretnúť, že chcú aj svoj názor si konfrontovať, obhájiť si ho. Myslím, že to je dôležité, že mládež v tých našich centrách na univerzitách predsa ešte sa chce akosi dostať do tej blízkosti aj s Ježišom. A je to preto, že študujú, je to budúca inteligencia, takže aj cirkev si považuje, že tejto mládeži sa naozaj treba venovať. Treba akosi byť pre ňu trpezlivý, otvorený lebo je. Aj so všetkými tými výstrelkami a možno už aj hovorím tými negatívami. Ale zasa vie sa nasadiť, čo je pre mládež, myslím tá spontánnosť, také nadšenie jej vlastné. Takže toto treba oceňovať. A myslím, že toto u tých našich mladých ľudí ešte je.

Spomínali ste práve univerzitné pastoračné centrá. Stretávajú sa, pravdepodobne, s kňazmi ktorí ich vedú. Ako oni vnímajú tú situáciu, je to náročná služba?

Je to špecifická pastoračná služba lebo je čosi celkom iné byť vo farnosti aj v mestskej farnosti napríklad a potom čosi celkom iné je byť kňazom, ktorý je akoby zodpovedný za túto mládež. A nie len mládež, lebo naše univerzitné pastoračné centrá by mali byť trošku tak v tom širšom chápaní. Zatiaľ my to vnímame, ako aj ja sám to vidím zo strany napríklad pánov rektorov vysokých škôl alebo univerzít, že dobre, že jestvujú. Lebo je to určitá alternatíva pre tú mládež. Ale ja hovorím, to nie je len pre mládež! Lebo to univerzitné pastoračné centrum je pre všetkých. Teda aj pre pedagógov alebo teda vysokoškolských profesorov a do určitej miery aj pre administratívu, ktorá tam je. Ale aj pre zázemie tých ostatných zamestnancov. Čiže to talianske slovo univerzitári je podstatne širší rámec. U nás je to trochu zúžené s tým, že keď to začalo koncom 90tych rokov, tak bolo to akoby ten fokus bol naozaj len na tú mládež. Ale postupne preto aj ja povzbudzujem aj bratov biskupov, aby týchto kňazov, ktorých dajú do tejto pastoračie, aby pokiaľ možno si najprv urobili postgraduálne štúdiá. Aby boli trošku takými paritnými aj čo sa týka profesorov, docentov a asistentov, ktorí sú na našich univerzitách.

Ako je to so samotnými univerzitami prípadne so správou internátov, spolupracujú?

Ako kde lebo to sú samostatné subjekty. Lebo môže byť v objektoch univerzitných, ale môže byť aj mimo objektov univerzitných. Takže dá sa povedať, že to je z prípadu na prípad. Ale spolupráca, poväčšine, je myslím, že dobrá. Lebo všetci to vidia ako prínos. Keď táto mládež je tak trošku usmerňovaná, povzbudzovaná je prínosom aj pre správanie, pre disciplínu a pre všetko ostatné dianie, nažívanie na univerzite.

Jednou z takých veľkých aktivít, ktoré vytvorila mládež bolo veľké stretnutie v Ružomberku. Pravdepodobne to stálo aj veľa energie, tie prípravy. Ja si pamätám na Jána Pavla II., ktorý keď prvýkrát vyhlásil svetové dni mládeže tak tí, ktorí boli okolo neho, ktorí mu pomáhali hovorili: „Mali sme to za sebou. Bolo to to prvé stretnutie,

všetci boli unavení.“ A potom prišiel Ján Pavol II. a povedal: „A o dva roky ideme znova!“ Tak všetci hovoria: „Fu, tá únava...“ Aká bola reakcia, keď povedali mladí, že po Ružomberku príde Poprad?

No skôr by som povedal, že bolo akési domáhanie, že to predsa nemôže takto skončiť akoby na pol ceste. Lebo to nadšenie a potom sa objavili aj také kvality ľudí, ktorí keď im bola zverená zodpovednosť sa ukázali ako naozaj života schopní. Lebo zrazu sa mohli realizovať. A toto sme videli ako pozitívum. Napokon sme to tak trochu využili potom hneď na národnom pochode, ktorý bol v Košiciach, minulý rok keď bol Šaštín - stretnutie mládeže. No a do určitej miery... Aj keď už predsa niektorí už sú o dva roky starší a možno niektorí sa ukážu ako noví, ktorí budú spolupracovníkmi. Ale je dobré, že tento priestor dostali a že aj niektorí sami sa našli. To, čo všetci oceňovali bolo, že keď sa večer stretli a aj trochu po tej stránke duchovnej, keď sa modlili, prípadne, že skôr ako si rozdelili, rozplánovali budúci deň, že sa aj trochu podelili, zdieľali s tým, aké to svedectvo za deň prežili. A toto hovorili, že ich obohacovalo ešte viac. Bolo to nasadenie, bola to služba ale oni hovorili. „Niekedy práve potom sme boli zrelaxovaní a mohli by sme začať hneď.“ Takže to čo, možno keď sme starší alebo nie sme navyknutí ale mládež vie je veľmi rýchlo relaxovať a znovu sa vie veľmi rýchlo nasadiť. Toto je to pozitívum čo nám starším trochu chýba a dlhšie nám trvá kým prejdeme z toho jedného momentu do toho druhého.

Už pomaličky zabiehajú myšlienky aj do Krakova?

Tak určite. Lebo svätý otec už dal na každý nasledujúci rok myšlienku na svetové dni mládeže. Lebo keď to nie je celosvetovo tak vieme, že sa to koná v diecézach. V Ríme on s rímskou mládežou a v diecézach sa to robí s biskupom. Na tento rok je už dané - blahoslavení čistého srdca. A na budúci rok je už tiež motto - blahoslavení milosrdní, ktoré je teraz, ako sme počuli, práve počas tohto týždňa umocnené tým, že svätý otec ide vyhlásiť svätý rok milosrdenstva. A mne sa veľmi páči kreativita mladých ako všetko sa dá urobiť v rámci toho slova milosrdenstvo. Ja niekedy obdivujem a žasnem nad tým ako sú oni pohotoví a ako vedia také tie súvislosti spájať, čo mne by ani napríklad možno nikdy nedošlo, že toto by tak mohlo byť. Aj vzájomne, keď tým, že sa podelia akoby zrazu jasnejšie to vidíme a lepšie sa to kryštalizuje.

Keď vás tak počúvam, ide také nadšenie, ktoré pravdepodobne ide aj z tých mladých takže je to tak, tí mladí prinášajú nádej?

Určite, určite veľkú. Ja myslím, že oni sú nádej, oni sú budúcnosťou cirkvi. Treba sa im venovať, nemôžeme ich akosi nechať. Aj keď je to vždy trochu riskantné. Lebo to už vekom človek by radšej bol taký pohodlnejší, ale tu je určitá provokácia, ktorá napokon dáva život. A to ja vidím aj svätý otec, práve cez tieto stretnutia, teraz napr. keď bol na ďalekom východe na Filipínach, to bolo úžasné ako on medzi nimi akoby tiež štartoval nanovo. Každý jeden človek vidíme, že aj v rodine, ak nie sú deti potom chodia všetci taký... Ak sú deti, ktoré, no sú deti, no sú také. Ale to je život.

Otec biskup, ďakujem vám, veľmi pekne za váš čas no a prajeme vám, aby ste mali dostatok síl s tou mládežou kráčať ďalej tak ako doteraz. Ďakujem veľmi pekne.

Pán Boh zaplať, Pán Boh vyslyš.